

VIMECA SIEN

Sandhamni mõrvalood

Tõe nimel

Rootsi keelest tõlkinud Tiina Mullamaa

Helenile tänuga selle eest, et olid alati olemas

LAPSED MAGASID. PÄIKE ei olnud veel tõusnud punaste barakkide ümber asuvate muruplatside kohale, puidust rambile tõmmatud julladel läikis endiselt kaste.

Kõigis barakkides oli kaks magamistuba, millest kummaski oli kaheksa last. Kabeksa tüdrukut ja kaheksa poissi, mõned neist ümarapõksed ja peenikeste kehadega, mõnel aga puberteediea esimesed rinnamügarikud ja habemeudemed.

Mees oli oodanud natuke puu taga, tõmbas nüüd mütsi peast ja uuris ümbrust. Läks juba päris valgeks, linnukesed siristasid aina valjemini.

Ta astus lähemale.

Lähima majakese aken oli paakil. Sees paistsid sassis juuste ja päikesepruunide nägudega magavad inimesed. Laubad olid palavusest niisked, käed rippumas voodiservalt alla.

Mees uuris pikalt välisust. See ei paistnud lukus olevat, ukse ja piida vahelises praos polnud lukukeelt näha.

Mees pööras pead ja laskis pilgul libiseda üle ümbruse. Mõnesaja meetri kaugusel elasid kasvatajad, kuid männik varjas vaate. Nemad olid kaua üleval, tuled kustutati majas alles pärast südaööd.

Vaikuse purustas kerge sulpsatus. Abaja peegelsiledale pinnale sööstis tiir. Paar vaevunähtavat veepiiska ja siis oli vesi taas sile.

See oleks vaid hetkega tehtav, mees teadis täpselt, kuidas tegutseda.

1

„ÄRA NÜÜD OLE nii õnnetu olemisega, Benjamin.“ Åsa Dufva püüdis pojale julgustavalt naeratada. „Purjelaagrisse sõidaks kindla peale rõõmuga õudselt palju lapsi.“

Benjamin ei vastanud ja istus edasi voodiserval, pea maas ja telefon käes. Sellest kostis mängu nõrka elektroonilist saatemeloodiat.

Åsa pani veel ühed teksad kokku ja pistis need keset Benjaminini toa põrandat seisvasse kotti. Sinna oli ta toppinud juba mitu T-särki ja kapuutsiga pusa, nagu ka purjetajakalipso ja sõbrannalt saadud kasutatud päästevesti.

„Sa saad seal kindla peale ruttu uued sõbrad. Või tulevad laagrisse ka mõned su oma koolist?“

Benjamin oli ikka vait, pilk nagu kleepunud iPhone'i külge, mille ta isa käest oli saanud.

Kui Åsa mõtles Christiani poole aasta eest tehtud sünnipäevakingitusele, tõmbus ta nägu jäigaks. Benjamin rõõmustas nii hirmsasti, et ei hoolinud sellest, et isa ei jäänud poele tunniks ajakski. Kuid Åsa nägi, kui pinges olekuga Christian lahkus tükk aega enne teisi. Kiirustas koju Ninna ja nende väikelapse juurde.

Benjamin tõstis pea.

„Kas ma ikka pean sinna sõitma?“

Ta hääles polnud kindlust. Benjamin ei teeks kunagi vastu oma isa tahtmist.

Åsa avas juba suu, aga sulges selle kohe.

Oleks pidanud Christianile ütleva, et see purjelaager on halb mõte. Kui Christianile meeldib laagrielu, ei tähenda see veel, et see sobib Benjaminile. Poiss ei olnud sportlik nagu ta isa, ka mitte

väga seltsiv. Ta hoidus enamasti omaette, eelistades istuda diivanil ja mängida arvutimänge.

Aga Christian oli nagu ikka saanud oma tahtmise.

Tal oli juba kõik ära korraldatud, kui teatas, et Benjamin on laagrisse vastu võetud. See pidi kestma seitse päeva, Åsa peab talle järele sõitma päev enne jaanilaupäeva. Homme lähevad Christian ja Benjamin laevaga Sandhamni ja sealt edasi üle mere laagrisse Lökholmenile.

Åsa ohkas.

„Pea meeles, et laagris pead hambaid pesema nii hommikul kui õhtul,“ ütles ta kuidagi liiga varmalt.

Ta pani kokku veel ühe särgi.

„Kas kuulsid, mis ma hambapesu kohta ütlesin?“

„Mina olen seal laagris kõige noorem.“

Benjamin tõstis telefonilt pilgu.

„Teised on juba seitsmendas või kaheksandas, mitte nooremad.“

Nii ongi, poiss on üks nooremaid ja oma klassiski oli ta pea-aegu kõige väiksem. Ka selle poolest erines ta isast, kes oli pikk ja laiaõlgne.

Åsa istus voodisse Benjaminini kõrvale.

Poiss toetus seljaga vastu seina ja oli jalad üles tõmmanud. Ta helepruun tukk oli langenud laubale, aga Åsa teadis, et seda pole mõtet eemale lükata. Kui ta seda teeks, saaks poiss pahaseks.

Emale otsa vaatamata lausus Benjamin:

„Ma ei oska purjetada.“

„Selleks sa ju laagrisse lähedki, et õppida, kuidas purjetatakse.“

Åsa püüdis kõlada innustavalt, aga tal oli oma häält raske kontrollida.

Christian oli see, kes sundis poissi laagrisse minema, mitte tema. Kui tema võiks otsustada, oleksid nad sõitnud Smålandi vanaema ja vanaisa poole, nagu oli enne jaani kombeks olnud.

Aga Benjamin ei rõõmustaks sugugi, kui Åsa pillaks mõne mürgise märkuse Christiani kohta, kes arvas, et ennast on võimalik kõigest vabaks osta.

„Laager kestab ju ainult nädalakese,“ ütles Åsa. „Ja see möödub kiiresti. Sa tead ju, et isa tahab väga, et sa sinna lähed.“

Ta sasis poisi juukseid, kuid Benjamin tõmbus otsekohe eemale nagu ikka.

Kell hakkas juba üheksa saama, Åsa peab kõik valmis panema, et nad kord juba magama saaksid. Christian tuleb Benjaminile hommikul pool kaheksa järele, aga Åsa oli praegu väsinud pärast pikka vahetust haiglas. Nagu alati oli ka täna olnud tööl liiga vähe ämmaemandaid.

Åsa tõusis ja võttis ülemisest kummutisahtlist pidžaama. See oli helesinisest flanellist, materjal oli käe all pehme.

Kõhus kasvas mureklomp.

See oli küll Christian, kes algatas Benjaminini osalemise purjelaagris, kuid poissi peab lohutama tema. Christian ei muretse nud selle pärast, kas Benjaminini tabab kurbus või hakkab ta koju igatsema.

„Kõik läheb hästi,“ kordas Åsa, mõeldes, keda tuleb trööstida, kas iseennast või Benjaminini. „Küll sa näed, et sulle meeldib see laager hullupööra.“

2

NORA LINDE PANI ülekuulamisprotokollis kausta kinni ja lükas kaugemale. Esmaspäeval algab kohtuprotsess. Viimane, mis tal enne laulatust teha tuleb.

Nora naeratas. Jaanipäeval kell kolm laulatatakse nad Jonasega Sandhamni kirikukeses. Väike Julia on lilleneiu ja Jonase tütar Wilma pruutneitsi, Adam ja Simon on mõlemad peiupoisid.

Nora uuris juba ilmaveebi. Jonas naeris ta innukaid katseid kindlustada pulmapäeval ilus ilm. Praegu paistis majanduskuritegude osakonna akna taga veel päike, aga jaanipäevane ilm on kurjakuulutavalt muutlik.

Nora heitis pilgu arvutiekraanile ja ta naeratus kadus.

Hommikul oli jälle tulnud üks anonüümne meil, mis puudutas seda kohtumenetlust. Kirja sisu oli sama mis varem – agressiivsed süüdistused Nora peamise tunnistaja vastu.

ÄRA USU SEDA KURADIT!

Kiri oli toonilt tige ja anonüümset saatjat oli võimatu tuvastada.

Poolirvakil uksele koputati. Kui Nora pilgu tõstis, nägi ta lävel seismas majanduskuritegude osakonna peaprokuröri Jonathan Sandelini.

„Kas oled väga hõivatud?“ küsis mees kitsaid sarvraamidega prille eest võttes.

„Pole viga. Tule sisse.“

Nora osutas klienditoolile teisel pool lauda. Ta ülemus võttis roheline kangaga kaetud toolil istet ja heitis pilgu pakiliste

asjatoimetuste kaustale, mille Nora oli just kõrvale pannud: „B 1216-14, Riik Niklas Winnermani ja Bertil Svenssoni vastu“.

„Mõtlesingi, et ju sa valmistud järgmise nädala istungiks.“

Nora noogutas.

Ta oli kogu kevade kulutanud palju aega peatsele istungile ühe ehitusfirma vastu, kus tegevdirektor tegi ettevõtte rahast lagedaks nii, et asi lõppes pankrotiga. Nora oli mehe süüdi mõistnud ras- kes ebalojaalsuses kaasomaniku suhtes ja nõudnud talle reaalselt vanglakaristust.

„Kuidas siis tundub?“

„Väga hea.“

Viimastel aastatel oli majanduskuritegude osakond saanud mõned tähelepanu äratanud tagasilöögid. Kaotati mitu väiksemat protsessi nii maa- kui ringkonnakohtus ja meedia ei olnud kitsi vii- tama osakonna olematutele edusammudele.

Nora teadis, et peadirektor pidas vajalikuks statistikat parandada.

„Me võidame selle protsessi,“ lisas ta.

„Kas sa ei karda, et tegevdirektor taandab ennast sellest asjast?“

Jonathan oli korralikult valmistunud, nagu alati.

Tegevdirektor, Niklas Winnerman, oli esimesest hetkest kõike eitanud ja kaitse seisukoht oli ilmselge: majanduskuritegude osa- kond on kõigest täiesti valesti aru saanud ja püüab nüüd vale ini- mest süüdi mõista.

„Jama,“ nagu kaitsja oli öelnud ühel varasemal ülekuulamisel. „Ega halb äri ei ole veel kriminaalne. Vähemalt seni mitte.“

„Otsustav on müügijuhi tunnistus,“ möönis Nora.

Ta viipas helepruuni toimiku poole.

„Lugesin kõik ülekuulamisprotokollid uuesti läbi. Christian Dufva vandus, et kogu asja eest vastutas Winnerman ja see viiski pankrotini. Winnerman hoolitses selle eest, et nad maksid mõt- tetu ehitusloa eest kümme miljonit krooni. Ja siis õnnestus tal peita raha välismaale enne, kui keegi arugi sai.“

„See ei ole mingi tühine summa,“ ütles Jonathan.

Nora arvas sama.

„Liiga suur summa sellise suurusega ettevõtte jaoks,“ ütles ta. „Kui ostuarved hakkasid hapuks minema, ei läinudki enam kaua, kui ettevõtte pankrotis oli.“

Oli kuulda, et trepikojas suleti ja lukustati mingi uks. Tööpäev hakkas lõppema, varsti on enamik kabinette tühjad.

„Kui pankrotihaldur poleks halba aimanud, oleks mees tõenäoliselt pääsenud,“ jätkas Nora.

„Kui ma õigesti mäletan, siis võttis see tegevdirektor asja täitsa peenelt ette,“ lausus Jonathan ja pani pika jala üle teise.

Nora noogutas.

Winnerman oli varjunud mingi väljamõeldud firma taha ja kasutas üht narkomaani, kes süüdi jäi. See oli Bertil Svensson, kes muidu oli lihtsalt molutanud ühes kaubanduskeskuses. Ta mõisteti kaasaitamises süüdi.

Kümne tuhande krooni ja mõne viinapudeli eest kirjutas Svensson kõigile dokumentidele alla ja nii ei pidanud Winnerman uhkustamagi oma süüteo toimepanemisele kaasaitamisega.

„Sellepärast ongi müügijuhi tunnistus nii oluline,“ ütles Nora. „Tänu temale tunnen, et suudan kohut veenda selles, kuidas kõik toimus.“

Christian Dufva kibestumus poleks ülekuulamisel märkamata jäänud. Nora oli veendunud, et mees teeb kõik selleks, et oma kunagine sõber sisse vedada. Nad olid firmas kümme aastat koos töötanud ja see oli nüüd siis tänu, nagu ta pettunult ütles.

„Seda raha kadumist polnud ju võimalik kindlaks teha, eks ole?“ küsis Jonathan.

„Kahjuks mitte.“

See oli tagasilöök. Väljamakstud raha kanti otsekohe edasi anonüümsele välismaa kontole. Selles osas olid tõendid kaudsed. Hinges kripeldas, et neil ei õnnestunudki Winnermani juurest raha leida. Nora teadis, et kaitsja kasutaks seda protsessis relvana. Noor, energiline kriminaalinspektor Leila Kacim, kes selle juhtumiga töötas, oli andnud endast parima, kuid seni polnud sellest midagi välja tulnud.

„Kas sa tead midagigi selle kohta, kuhu see raha siis läks?“ küsis Jonathan.

Nora raputas pead. Winnermani kontol miljoneid polnud, seda kontrolliti väga põhjalikult. Ta elas südalinnas panditud kolme-toalises korteris ja jagas oma õega Ingaröl suvemaja. Ka polnud tal mingeid muid tulusid.

Nora oli palju mõelnud selle peale, kuhu see raha jäi, kuid ei jõudnud kusagile välja.

Kas peaks ütlema midagi nende anonüümsete meilide kohta?

Nora kõhkles, seni ei olnud ta neile mingit erilist tähtsust omistanud. Enamus prokuröre sattus vahel ikka samasuguste juhtumite peale.

Enne, kui ta jõudis midagi öelda, tõusis Jonathan püsti.

„Aga tundub, et sul on suurem osa asjadest kontrolli all. Väga hea.“

Ta peatus korraks uktsel.

„Muide, kas sa tead, et suve lõpus tekib üks vaba abiprokuröri koht? Siin tegid sa küll hea töö ...“

Ta kergitas paljutähendavalt kulme ja Nora naeratas vastuseks. Ta mõtted hakkasid tööle kohe, kui ta uuest võimalikust töökohast kuulis. Ta koostas mõttes juba kandideerimisavaldust.

„Peadirektor jälgib seda juhtumit, et sa teaksid,“ sõnas Jonathan ja väljus. „Ära siis talle pettumust valmista.“

KELL HAKKAS NELI saama ja pagariäri pannakse varsti kinni. Mees oli pidanud kiirustama, et siia jõuda ja leiba osta.

Kui ta leivakotikesega trepile jõudis, märkas ta väikest tüdrukut. Sirelipõõsas, mis kasvas pagariäri ja naabermaja vahel, õitses täies hiilguses ja õhk oli lillade õiekobarate lõhnast paks. Pagariäri külastajatele mõeldud metalltoolid, kus sai saiakesi nosida, kümblesid pärastlõunases päikeses.

Praegu oli mees terrassil ainuke. Hooaeg polnud veel päriselt käima läinud, kuigi ilm oli südasuviselt soe.

Tüdrukul oli seljas põlvini ulatuv helesinine puuvillkleit, varbad pistetud enam-vähem sama värvi plätudesse. Kleidi õlapaelad olid kuklal lehvi seotud.

Kui vana ta võis olla? Umbes üksteist.

Just paras vanus, see on alles laps. Ta ninakesel olid kevadpäikesest juba tedretähnid, sest mai oli olnud ebatavaliselt kaunis. Mees oli veetnud palju pärastlõunases ajast koolide ja lasteaedade lähedal parkides. Keegi ei pööranud tähelepanu tavalise väljanägemisega mehele, kes istus ja nautis kevade esimesi päikesekiiri.

Ta astus tüdrukule mõne sammu lähemale.

Lapse pruunid juuksed olid üles pandud, mõned tutid olid sealt väljas. Juuksed olid lokkis ja see meeldis mehele väga. Ta peaaegu tundis tüdruku siidiseid juukseid oma sõrmede vahel.

Võis ka aimata, kus ta rinnad ükskord õitsele löövad.

Tüdrukul ei olnud aimugi, et mees teda vahib. Tema uuris hoopis üht rasvunud labradori Sandhamni külalistemaja trepi kõrval. Jalutusrihm oli hooletult üle käsipuu heidetud, koeral rippus keel suust välja.

Tüdruk läks päris koera juurde ja patsutas teda. Loom tõusis püsti ja laskis ennast silitada, tõstis koonu püsti ja rõõmustas tähelepanu üle, samal ajal käis saba muudkui edasi-tagasi.

Kui tüdruk koera ette põlvili laskus, paljastus ta õlg ja peenike kael.

Laps keeras pead ja see kutsuv liigutus ei jäänud mehele märkamata. Päike paistis otse tüdruku õhukesele nahale, mis oli ülejäänud kehast heledam, sile ja rikkumatu, sest juuksed olid seda päikese eest varjanud.

Mees kujutles seda paljast pehmet nahka. Kuidas lapse lühikesed juukseülemed ta sõrmede all tunduksid, ta noore keha erutav puudutus.

Mees võttis leivakotikese tugevamini pihku. Ta limpsis huuli ja ajas lõua ettepoole, et paremini näha.

„Vabandust.“

Keegi liiga kitsastes teksades suurt kasvu naisterahvas patsutas teda õlale.

„Sa oled tee peal ees,“ ütles ta.

Mees pomises vabanduse, vältis teadlikult naise pilku. Teeskles hoopis, et nuusutab sireliõit.

Oli tähtis mitte tähelepanu äratada. See istub seljaüdis.

Kui naine oli end temast mööda surunud ja mees sai taas üles vaadata, oli tüdrukuke oma teed jooksnud. Ainult labrador istus veel kruusateel.

Aga Sandhamni võib mees jääda ju mitmeks päevaks. Ja ka homme leiba osta.

THOMAS ANDREASSON OLI vaevalt Lõunapiirkonnas asuva maja välisukse lahti keeranud, kui Elin temast mööda tualetti tormas. Et ta pidi keerama turvalukku, tähendas, et Pernilla oli veel tööl.

Sõnum, milles Pernilla palus tal Elini koolist ära tuua, kuigi oli tema enda kord seda teha, oligi ju selge hoiatus. See oli sel nädalal kolmas õhtu, kui Pernilla ületunde tegi ja Thomas oli lootnud, et naine on juba kodus ja avab neile ukse.

Thomas pani ukse lukku ja riputas tublisti kulunud teksatagi varna. Tõmbas sõrmedega läbi heledate juuste.

„Mis täna süüa saab?“

Elin tuli kempsust ja võttis jalast roosad Barbie-pildiga kingad.

„Kas sa käsi pesid?“

Elin tõstis peopesad isa poole.

„Kas ema tuleb varsti?“

„Täna sööme õhtust sinuga kahekesi.“

„Kas ema siis täna õhtul ka ei tule?“

Elini väike näoke tõmbus krimpsu. Thomas võttis lapse käte vahele ja tõstis paar korda lae poole. Kõditas teda siis lõua alt, kuni tüdrukuga nägu jälle naerule läks.

„Kui tahad, sööme verandal.“

Thomas keeras Elini nii, et too verandaaknast välja näeks. Paistis vana sisehoov, kus aeg tundus justkui paigal püsivat, maja möödunud sajandi alguses püstitamisest saadik.

„Kas issi tehtud hamburger kõlab hästi? See sulle ju meeldib?“

„Ma tahan, et ema sööks koos meiega.“

Elin peitis pea isa õla taha.

Thomas ei teadnud, mida vastata. Ta silitas lihtsalt Elini pead ja pani lapse maha. Siis läks ta kööki, kuhu päike enam ei paistnud. Külmkapis peaks ju olema üks pakk hakkliha. Sellest jätkub kahele küll.

Thomas seisis, selg vastu köögi töötasapinda. Pernilla oli juba kümme kuud olnud Põhjala telekomiettevõtte juht. Ta muudkui töötas. Selles on Elinil õigus. Kui Pernilla just tööl ei olnud, rääkis ta telefoniga või kirjutas sülearvutis pikki meile. Ja sõnumitel polnud otsa ega äärt ning hommikul ärgates vaatas ta esimese asjana saabunud kirju. Suurem osa nädalalõpust kulus „järgmise nädala ettevalmistamisele“.

Mobiilihelin katkestas Thomase pingelised mõtted.

Ekraanil oli Margit Granqvisti nimi. Nad olid alles paar tundi tagasi Nacka politseijaoskonnas hüvasti jätnud. Mõeldes Elinile, lootis Thomas, et tegu ei ole mõne hädaolukorraga.

„Palun sult üht teenet,“ ütles Margit.

Thomase ülemus asus alati kohe asja juurde.

„Mis siis on?“

„Kas sina saaksid minu asemel osakonna koosolekut juhtida? Mul on kell kaheksa hambaarstiaeg. Tarkusehammas jukerdab.“

Margit oli tõesti täna pärastlõunal ebatavaliselt piinatud välja näinud.

„Muidugi. Vabalt.“

„Aitäh. Ma arvan, et jõuan kella kümne paiku. Kui see hambaarst mult elu ei võta.“

Nali oli pigem pingutatud kui lõbus.

Thomas pistis telefoni tagataskusse.

Ta oli saanud osakonda tagasi tulla suuresti tänu Margitile, kuigi oli eelmisel suvel töölt lahkunud, kui teda peibutas üks eraturvafirma. Aga juba aprillis oli ta tagasi oma vanal töökohal olnud ja Thomas teadis, et Margit oli pidanud niite tõmbama selleks, et see võimalikuks saaks.

Thomas võttis päevinäinud praepanni välja ja asetask pliidile.

Kui Pernillale ta uuelst töökohalt helistati, siis julgustas just Thomas seda vastu võtma, teadmata, kui kinni see naise paneb. Lisaks

kõigele muule tööreisid risti-rästi mööda Põhjamaade pealinnu. Thomas oli juba surmani tüdinud nägemast esikus naise reisivalmis kohvrit.

Nüüd olid nad rutiinis, kus Elini tõi koju kas Thomas ise või Thomase ema, kes õnneks tegi seda väga hea meelega.

Thomas oskas juba väga hästi kahele inimesele süüa teha, kuid ilma oma ema panuseta poleks nad küll igapäevaeluga hakkama saanud. Thomasel oli väga vedanud, et tal olid tööl nüüd nii rahu-likud ajad.

Sügavkülmas oli paar hamburgerikuklit. Thomas võttis need välja, hakkis sibulat ja viilutas tomatit ning võttis siis sahvrist ketšupipudeli.

Köögiaknal vilksatas põgusalt neljakümnendates aastates mees, kellel oli kibestunud ilme ja õrnad kortsud nina ja suu vahel. Hetke möödudes sai Thomas aru, et see oli tema enda peegelpilt.

Pernilla oli uuel töökohal alustanud peaaegu samal ajal, kui Thomasega võttis ühendust ta endine kolleeg Eric Blom, kes paar aastat tagasi oli suundunud ettevõtlusse. Erik oli teinud Thomasele hea pakkumise – tunduvalt kõrgema tasuga sellest, mida politsei pakkus.

Kuna Pernilla oli nii positiivne oma uuel töökohal, tõmbas see ka Thomase kaasa. Ehk on tõesti aeg natuke ringi vaadata? Sissetallatud radadesse ei pea kinni jääma, veenis mees ennast.

Aga kui Pernilla jätkas oma uues elus ülemuse kohal, tundis Thomas ennast seotuna kirjutuslaua taha. Ta kirjutas turva-aruan-deid ning istus eelarvete ja pakkumiste aruteludel. Kõik pidi olema odav ja silmas oli vaja pidada kasumimarginaale.

Juba mõne kuu pärast tekkis Thomasel selle töö suhtes vastumeelsus.

Ta tundis politseitöö järele rohkem puudust, kui oli osanud arvata. Ta tundis puudust Margiti asjalike märkuste järele, sagedaste vestluste järele Aram Gorgise ja teiste töökaaslastega.

Politseitöö andis midagi.

Võib kõlada labaselt, aga seal oli kõigel mingi tähendus, rohkem kui ta oskas arvata siis, kui nõustus kohta vahetama.

Lõpuks oligi ta toru võtnud ja helistanud Margitile. Küsinud, kas tohib tagasi tulla. Ta oli uskunud, et igatseb millegi muu järele, kuid kohalikus ettevõtluselus ta seda ei leidnud.

Ootamatult oli Erik selles pettunud, nad olid sellest ajast vaevu üldse rääkinudki. Ja Pernilla ütles, et Thomas on päris loll, et läheb tagasi Nacka politseisse.

Ära siis pärast tule minu juurde kurtma.

Võib-olla algaski kõik just siis, see lõhe, mis nende vahele on tekkinud?

Thomas võttis hakkliha ja lõi külmikuukse pauguga kinni.

„Issi, kas sa oled vihane?“

Elin seisis kõõgiuksel ja vahtis talle otsa.

„Ei ole, kullake.“

Thomas kummardus ja libistas käe üle lapse põse.

„Kõik on korras. Ma panin kapiukse lihtsalt natuke liiga kõvasti kinni. Kõik on hästi.“

Thomas vaatas kella. Pool kuus. Pernilla ei jõua vist koju enne kaheksat, kui siiski.

Thomas oli sellest tüdinud.

„AUU?“

Esikust kostis Jonase hää l peaaegu samal hetkel, kui välisuks avanes.

„Olen köögis,“ hüüdis Nora vaikselt, et mitte Juliat äratada.

Kell hakkas pool kümme saama ja nende nelja-aastane tütar juba magas. Simon oli sõpradega välja läinud, et tähistada suvevaheaja algust, ning Adam oli nagu tavaliselt oma tüdruksõbra Freja pool.

Jonas tuli köögilaua ääres seisva Nora juurde ja suudles naist suule. Mehe pruunid juuksed olid õhtupoolikul sadama hakanud uduvihmast niisked ja ka ta piloodivormi hõbepaeltel rippus paar tilka. Jonas laskis lipsusõlme lõdvemaks ja vajus teisel pool lauda toolile istuma.

Noogutades köögilauale laotatud paberite poole lausus mees: „Kas tegeled nüüd pulmatoimetustega?“

„Proovin istekohtade asjus selgusele jõuda. Tead, kui palju võimalusi on neljakümne viie külalise paigutamiseks?“

„Kas on siis nii tähtis, kuidas me istume? Pidud tuleb hea niikuinii.“

„Vaata.“

Nora lükkas märkmiku Jonase ette.

„Tee ise, kui tahad. Aga otsusta, kelle kõrval siis su õde ja tema mees istuvad. Ja sinu tädi.“

„Võtame nüüd ikka rahulikult.“

Jonas võttis Nora käe pihku ja pani selle vastu oma põske. Ta naeratas ja Norast said tunded võitu. Nagu tavaliselt.

Ma armastan sind nii väga.

„Vabandust,“ ütles Nora. „Ma ei kavatsenud sellega pihta hakata kohe, kui sa koju jõuad. Järgmise nädala alguses on kohus ja kohe pärast seda laulatus. Ma peaksin ennast pooleks tõmbama, et igale poole jõuda.“

Viis, kuidas Jonas oma selga sirutas, pani Nora halba aimama.

„Mis on?“ küsis ta ja tõmbas käe ära.

„Millega?“

„Sa vist tahad midagi öelda?“

Nora toetus vastu tooli seljatuge ja ootas.

Teeselda pole Jonas kunagi osanud. Kas ta pilk oli natuke ebakindel?

Jonas võttis pintsaku ült ja riputas selle naabertoolile. Nüüd sai Nora aru, et mees püüab aega võita.

„No räägi, mis siis on?“ küsis Nora. „Ma saan ju aru, et sa tahad midagi öelda.“

„Sain planeerimisosakonnast kõne.“

Jonas jäi vait, aga Nora aimas, mis nüüd tuleb.

„Noh?“

Nora ei saanud parata, et ta toon on terav. Jonas pani käe Nora randmele.

„Nad tahavad, et ma laupäeval Bangkoki lendaksin.“

Nora pani pastaka käest.

„Sa oled siis ju järgmisel nädalal ära. See ei lähe, saad ometi aru? Mul on kohus esmaspäevast kolmapäevani ja siis pean kohe Sandhamni sõitma pulma ette valmistama.“

Jonas nägi kohmetu välja ja Nora mõistis, et mees oli lubanud sõita. Noraga rääkimata.

„Meil on kriisilukord,“ ütles Jonas. „Reservpilotide nimekiri on juba tühi, muidu nad poleks ju helistanud. Ja on ju jaanipäevanädal, paljud on ära sõitnud.“

„Aga meie sinuga ju abiellume!“

Hääl tõusis falsetiks.

Nad tülitsesid harva, tegelikult ei tülitsenudki. Henrikuga olid olnud tõelised riidud ja vastuolud tavalised. Kuid Jonas oli

teistsugune inimene. Viimase viie aasta jooksul pidid lapsed kodus harva kõrgendatud hääli kuulma.

Aga lahkusel on oma puudus. Jonasel on raske ära öelda. Kui ta üldse midagi vihkas, siis olid need konfliktid.

„Pole viga,“ lausus ta mahedal toonil.

Ta seisis nüüd Nora selja taha ning hakkas naise kaela ja õlgu masseerima. Oli piinlikult ilmselge, et ta tahab sellega Nora tuju tõsta.

„Ma lendan laupäeva õhtul ja maandun Bangkokis pühapäeva hommikul. Siis puhkan nelikümmend kaheksa tundi ja lendan juba teisipäeva õhtul tagasi. Olen Stockholmis kolmapäeva varahommikul, siis on ju veel pikalt aega.“

„Kolmapäeva hommikul?“

Nora vahtis Jonasele pingsalt otsa.

„Ainult kaks ööpäeva enne laulatust.“

„Me ei kavatsenud ju Sandhamni sõita enne neljapäeva, eks ole?“

„Aga mõtle, kui tekib mingi tõrge. Pole mingit võimalust asja muuta.“

Kuidas Jonas nii mõistmatu on? Muidugi tuleb olla tööandjale lojaalne, aga igal asjal on oma piirid.

„Kui sa tagasi jõuad, oled sa jumala läbi omadega, ja ajavahe ka veel.“

„Ära muretse. Ma ei muuda oma sisemist kellaaega, selleks on aeg liiga lühike.“

Nora surus huuled kõvasti kokku.

Laual olid pulmakülaste nimedega sedelikesed. Enne pulmi on veel nii palju teha, kõik üksikasjad läbi mõelda. Kas Nora peab nüüd kõigega üksi toime tulema?

„Aga mõnikord on vaja inimestele vastu tulla. Sina käid ju samuti töö ja tead seda ometi väga hästi?“

Mürgine märkus jõudis kohale, kuid Nora muudkui jätkas.

„Esmaspäeval algab mul see suur kohtuprotsess. Mis me Juliaga teeme, kui sina ära oled? Ma pean siis ööpäev läbi rabelema.“

Jonas võttis käed Nora õlgadelt ja kohendas pabereid, mis olid laual viltu. Võttis siis lapi ja kuivatas laualt plekid kohal, kus Julia oli söönud.

„Ega äkki Adam ei saa tulla? Või Simon? On ju ainult paar keerulist päeva. Kui Wilma oleks koju jõudnud, paluksin teda, aga tema saabub alles kolmapäeva õhtul.“

Jonase vanim tütar töötas USAs lapsehoidjana ja jõuab tagasi parasjagu pulmapeoks.

Nora avas juukseklambri, mis hoidis juukseid üleval, ja kinnitas selle siis uuesti.

Adam pidi Westbergi toidupoodi tööle minema alles pärast jaanipäeva. Simon on ka kodus. Poisid saaksid kordamööda oma väikeõe koju tuua.

Kuid Nora oli löödud, ega soovinud asju enam ümber sättida.

Pulmaga oli ju seotud nii palju ettevalmistusi. Kõik kutsed, kõned hotelli, kus pidu aset leiab. Nora kartis juba ette, et midagi läheb valesti.

Ja paremaks ei teinud asja ka ta sisehää, mis sosistas, et see suur kohtuprotsess samal nädalal ta pulmapeoga ei ole just kõige parem valik.

Jonas kükitas naise ette maha ja tõmbas ta enda vastu.

„Me ei lähe ju selle pärast ometi tülli,“ sosistas ta, surudes oma huuled vastu Nora oimu. „Meie, kes me nüüd lõpuks abiellume.“

Pahameel sulas nagu lumelaiguke aprillikuus.

Nora toetas lauba vastu Jonase oma.

„Luba, et sa tuled kolmapäeva hommikul tagasi,“ ütles ta. „Ma ei taha olla niisugune pruut, kes seisab altari kõrval ja ootab oma tulevast.“

Jonas saatis Norale nõrga naeratuse.

„Luban.“